

gjøre sig gjældende. Det ærede Medlem vil erindre, at første Gang der blev udstedt en provisorisk Finantslov, holdt Ministeriet sig indenfor en Grændse, om hvilken man vel kunde sige, at den var u hjemlet i vor Forsatning, men som dog ikke med samme Ret kunne siges, at være i Skrid med den konstitutionelle Opfattelse, idet nemlig Ministeriet holdt sig til de af begge Thing vedtagne Forslag. Senere hen have vi, som det ærede Medlem vil erindre, her i Landet levet et helt Aar paa en anden finantsiel Ordning, nemlig den, der byggede paa de hidtil gjældende Regler. Det er Noget, jeg ikke behøver at sige det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, at det andensteds fra blev med stor Styrke gjort gjældende, at selv om man i Almindelighed var tilbøielig til at følge det ærede Medlem eller have den samme Opfattelse som han, nemlig at i Konfliktstiden, og naar Thingene ikke ere enige om Finantsloven, maa Regjeringen erstatte Lovgivningen, den almindelige Bevillingsmyndigheds formelle Side ad provisorisk Ve, fastholder man dog, med stor Styrke og ubetinget, at Følgen ingenlunde var den, at Regjeringen med Hensyn til Indholdet af et saadant Lovforslag kunde sætte ind Alt, hvad den selv vilde, kort sagt, at Regjeringen skulde, ved at udstede Finantsloven provisorisk, kunne frigjøre sig fra ethvert konstitutionelt Hensyn, ethvert Hensyn til at Regjeringen lever i et Land, hvor der er en Forsatning og en Bevillingsret. Altsaa selv, naar man fulgte de ærede Medlemmer fra Høires Side saa vidt, at man indrømmede, at der maaske kunne tænkes Tilfælde, hvor en finantsiel Regel kunne gives provisorisk, maatte man dog ved Siden deraf fastholde, at Regjeringen maatte paa de enkelte Poster kunde finde en Hjemmel, enten den var givet i den almindelige Lovgivning eller maatte søges i Praxis eller i finantsiel Sædvane her i Landet, men man kunde aldrig komme dertil, hvor den høitærede Regjering staar, at naar der ingen Finantslov er, kan Regjeringen gjøre med Landets Penge akkurat, hvad den selv behager. Men altsaa, hvis nu de to Statsrevisorer, som det ærede Medlem tænker paa, havde staaet paa samme almindelige Standpunkt som han, vilde det have været nødvendigt at anstille en Undersøgelse af alle de enkelte Poster paa den provisoriske Finantslov, der havde frembudt sig, og der vilde da have foreligget en Række Indstillinger om enkelte Punkter, som paa den af mig nu nævnte Maade vare Oversfridelser af den Kompetence, som Ingen i et konstitutionelt Land kunde tillægge Regjeringen. Men som sagt, dette har der ikke

været nogen Anledning til. Hele Undersøgelsen er gjort i den foreliggende Betænkning, og alle Poster ere fremdragne. Hvis det Tilfælde skulde indtræde, at der skulde blive anlagt Rigsretssag i Anledning af dette Regnskab, vilde Formuleringen af Aklagen være forholdsvis let, fordi Stoffet og Materialet er der. Men som sagt for Statsrevisorerens Vedkommende var der ingen Anledning til at gjøre det, thi da Regnskabet i det Hele indstillede til Forsættelse, var der ingen Mulighed for at gaa ind paa, ved Siden deraf at forkaste de enkelte Poster. Det er denne Indsigelse jeg for den fremtidige Diskussions Skyld har set mig nødsaget til at gjøre.

Svarling: Den sidste ærede Taler vil indrømme mig, at hvad han nu oplyste, kunde jeg ikke vide paa Forhaand, og naar jeg har gjort mig skyldig i en Misforstaaelse ved at sige, at der ikke var saadanne Udsættelser som omtalt at gjøre fra de to ærede Statsrevisoreres Side, saa er det fordi jeg ikke har kunnet kende deres Forbehold i saa Henseende. Overfor den ærede Ordfører skal jeg først sige, at jeg vil ikke trætte Thinget med at gaa ind paa de forskellige Udtalelser, han fremdrog fra tidligere Tid, allerede af den Grund, at alle disse Udtalelser ere fremkomne paa en Tid, da Grundlovens normale Forudsætninger vare til Stede, og altsaa fremkomne uden noget Afvendt til Tidsforhold og Omstændigheder, som netop afvige stærkt fra dem, der have været forudsatte i Grundloven, hvor særlig den Forudsætning var til Stede, at der kunde tilveiebringes en regelmæssig Finantslov inden den 1ste April. Jeg skal derfor indskrænke mig til at nedlægge en meget bestemt Indsigelse imod den Pitring af den ærede Ordfører, at den Opfattelse, jeg har gjort gjældende, ikke synes at have Andet for Die end at rette sig efter Regjeringens Opfattelse. Jeg udtaler min personlige Overbevisning. At den falder sammen med Regjeringens, vedkommer ikke den Sag, men jeg maa bestemt hævde, at min Opfattelse ikke dikteres af et Hensyn til Regjeringens Opfattelse, men fremkommer efter, hvad jeg efter min bedste Overbevisning maa anse for rigtigt. Naar den ærede Ordfører mente, at jeg ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Indbringelse af privat Ve af en provisorisk Lov vilde lære noget Nyt og gif ud over, hvad endogaa Statsretslærere ved Universitetet have doceret, skal jeg indskrænke mig til at bringe i Erindring, at den Opfattelse, som jeg er gaaet ud fra, er